

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 02.04.2001
KOM(2001) 180 endelig/2

CORRIGENDUM

Annule et remplace la page 4 du document
COM(2001) 180 final du 30.03.2001. L'adresse
internet change dans les 11 versions linguistiques.

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

**om gennemførelsen af overgangsforanstaltningerne for euroens indførelse
i den fælles landbrugspolitik**

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

om gennemførelsen af overgangsforanstaltningerne for euroens indførelse i den fælles landbrugspolitik

INDHOLDSFORTEGNELSE

Indledning.....	3
1. Udligningsstøtte for væsentlige revalueringer	5
2. Udligningsstøtte som følge af fald i kursen for " <i>direkte støtte</i> "	6
3. Foranstaltninger truffet af medlemsstaterne	7
4. Indkomster	11
4.1. Baggrund.....	11
4.2. Arbejdshypoteser.....	12
4.3. Generelle konstateringer.....	13
4.4. Nærmere oplysninger om de konstaterede forhold	13
5. Budgetaspekter.....	15
5.1. Agromonetær udligningsstøtte.....	15
5.2. Dobbeltkursen	15
6. Andre aspekter	16
6.1. Udløsende begivenheder.....	16
6.1.1. Generelle aspekter	16
6.1.2. Ændring af den udløsende begivenhed for " <i>direkte støtte</i> "	17
6.2. Kriterierne i artikel 4, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2799/98.....	18
6.3. Verserende sager ved Domstolen.....	19
6.3.1. Sag C – 100/99	19
6.3.2. Sag – 403/99	19
6.4. Den græske drakme	19
7. Konklusioner.....	21

INDLEDNING

Denne rapport forelægges i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 2800/98 af 15. december 1998 om overgangsforanstaltninger for euroens indførelse i den fælles landbrugspolitik¹. Ifølge nævnte artikel skal Kommissionen inden den 31. marts 2001 forelægge en rapport om gennemførelsen af disse overgangsforanstaltninger. I rapporten er der også taget hensyn til den erklæring fra Kommissionen, som er optaget i mødeprotokollen for Rådets møde den 15. december 1998². Ifølge denne erklæring skal rapporten navnlig omfatte en vurdering af overgangsforanstaltningernes indvirkning på landbrugernes indkomster.

Overgangsforanstaltningerne for euroens indførelse i den fælles landbrugspolitik er ikke kun reguleret ved forordning (EF) nr. 2800/98. Rådets forordning (EF) nr. 2799/98 af 15. december 1998 om den agromonetære ordning for euroen³ og Kommissionens forordninger af 22. december 1998, dvs. forordning (EF) nr. 2808/98 om gennemførelsesbestemmelser for den agromonetære ordning for euroen i landbrugssektoren⁴ og (EF) nr. 2813/98 om gennemførelsesbestemmelser for overgangsforanstaltningerne for euroens indførelse i den fælles landbrugspolitik⁵ kompletterer retsgrundlaget for de pågældende foranstaltninger.

Rapporten er for det første koncentreret om gennemførelsen af disse overgangsbestemmelser, og dens inddeling følger strukturen i de agromonetære bestemmelser. Der skelnes klart mellem de virkninger, som indførelsen af euroen har haft dels på priserne og dels på den "direkte støtte". For det andet behandles de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet med henblik på at yde af de forskellige former for monetær udligningsstøtte, som overgangsforanstaltningerne giver anledning til. Endelig undersøges disse foranstaltningers indvirkning på landbrugernes indkomster og på budgettet. Følgende aspekter er behandlet sidst i rapporten:

- kriterierne vedrørende markedssituationen,
- fastlæggelsen af visse udløsende begivenheder,
- de retssager, som Italien har anlagt, og
- den græske drakmes deltagelse i euroen fra den 1. januar 2001.

Kommissionens næstsidste beretning om den agromonetære ordning for enhedsmarkedet⁶ indeholdt en grundig undersøgelse af den agromonetære ordnings eventuelle økonomiske virkninger, navnlig for samhandelen og priserne. Denne undersøgelse viste, at den agromonetære ordning, der var kendetegnet ved forholdsvis betydelige og vedvarende monetære afvigelser⁷, ikke havde haft negative virkninger for markederne.

¹ EFT L 349 af 24.12.1998, s. 8.

² 14.127/98 fra Rådets sekretariat.

³ EFT L 349 af 24.12.1998, s. 1.

⁴ EFT L 349 af 24.12.1998, s. 36.

⁵ EFT L 349 af 24.12.1998, s. 48.

⁶ KOM(96) 636 endelig af 6.12.1996.

⁷ Begrebet "agromonetær afvigelse" er i forordning (EØF) nr. 3813/92 defineret således: Den procentdel af landbrugsomregningskursen, som svarer til differencen mellem denne kurs og den repræsentative markedskurs.

Den agromonetære ordning for euroen er, i det mindste for de deltagende valutaers vedkommende, kendetegnet ved, at der slet ikke gælder nogen agromonetære foranstaltninger. For de valutaer, der ikke deltager, er de monetære afvigelser i den ovenfor omhandlede betydning begrænset til forskellen mellem to af Den Europæiske Centralbanks vekselkursfastsættelser. Denne forskel er beskeden og har i 1999 kun ni gange oversteget 1 point i absolut værdi.

Når det ikke har kunnet konstateres, at en agromonetær ordning med ofte betydelige og varige monetære afvigelser medfører økonomiske virkninger, må det kunne antages, at det vil være umuligt at fastslå økonomiske virkninger som følge af en agromonetær ordning, hvor der ikke er nogen afvigelse. Det fremgår af en undersøgelse vedrørende antallet af dyr og arealerne med markafgrøder, at euroens indførelse ikke har ført til unormale udsving.

Eventuelle ændringer i samhandelsmønsteret siden euroens indførelse må skyldes andre forhold end de agromonetære, f.eks. konkurrencen. Det er grunden til, at punktet "samhandel" ikke behandles i nærværende rapport.

De bilag, der henvises til i rapporten, findes i et dokument, der udelukkende er til rådighed på Internet-adressen :

http://europa.eu.int/comm/agriculture/markets/euro/index_da.htm

1. UDLIGNINGSSTØTTE FOR VÆSENTLIGE REVALUERINGER

Der består ret til udligningsstøtte, hvis kursen for euroens omregning til en medlemsstats nationale valutaenhed eller kursen for euroens omveksling til en medlemsstats nationale valuta den 1. januar 1999 revalueres væsentligt i forhold til landbrugsomregningskursen pr. 31. december 1998 (artikel 2, afsnit 1, i forordning (EF) nr. 2800/98).

En væsentlig revaluering er defineret således i artikel 1, litra a), i forordning (EF) nr. 2800/98:

"Et fald i den gældende omregningskurs pr. 1. januar 1999, der i absolutte tal er større end hver enkelt af forskellene mellem denne kurs og de laveste niveauer for de gældende omregningskurser:

- *i de seneste 12 måneder, og*
- *i perioden fra 12 måneder til 24 måneder forinden, og*
- *i perioden fra 24 måneder til 36 måneder forinden.*

Forskellene vedrørende andet og tredje led indgår med henholdsvis to tredjedele og en tredjedel af deres værdi."

Definitionen af den procentdel, der anses som væsentlig, er også anført i nævnte forordning, og den lyder således: *"Forskellen mellem på den ene side den tærskel, der adskiller væsentlige revalueringen fra ikke-væsentlige revalueringer, og på den anden side eurokursen ved omregning til national valutaenhed eller eurokursen ved omveksling til national valuta den 1. januar 1999⁸, idet denne forskel udtrykkes i procent af nævnte tærskel."*

BILAG I indeholder beregningen af tærskelkurserne for EU's forskellige valutaer og **BILAG II** beregningen af den procentdel, der anses som væsentlig.

For de institutionelle priser gav de gældende kurser pr. 1. januar 1999 anledning til tre forskellige situationer:

- en stigning i priserne,
- et ikke-væsentligt fald i priserne,
- et væsentligt fald i priserne.

En stigning i de institutionelle priser som følge af de gældende kurser pr. 1. januar 1999 kunne konstateres i Sverige (+1,206%) og i Det Forenede Kongerige (+3,226%). Denne stigning var imidlertid ikke varig, da vekselkursen for det britiske pund og den svenske krone i løbet af 1999 steg med ca. 10% i forhold til euroen. Udviklingen i vekselkurserne for de fire valutaer, der ikke deltager i den fælles valuta, er anført i **BILAG III**.

Et ikke-væsentligt fald i de institutionelle priser som følge af de gældende kurser pr. 1. januar 1999 kunne konstateres i ni medlemsstater, nemlig i Tyskland, Østrig, Belgien, Spanien, Grækenland, Irland, Luxembourg, Nederlandene og Portugal. For hvert af de nævnte lande lå kursen pr. 1. januar 1999 over tærskelkursen, og der var derfor ingen grund til at yde

⁸ Den gældende vekselkurs pr. 1. januar 1999 er den kurs, der er fastsat af Den Europæiske Centralbank den 4. januar 1999 (se artikel 9 i forordning (EF) nr. 2813/98).

agromonetær udligning. Prisfaldene var på mellem 1,172% (Spanien) og 3,414% (Grækenland). I betragtning af, at kursværdien for otte af de ni ovennævnte medlemsstater er fastlåst, er denne nedgang i kursen varig. Udsvinget i vekselkursen for den græske drakme i løbet af 1999 var så beskedent i forhold til den konstaterede værdi pr. 1. januar 1999, at der her kan drages samme konklusion.

En væsentligt fald i de institutionelle priser som følge af de gældende kurser pr. 1. januar 1999 kunne konstateres i Danmark, Finland, Frankrig og Italien. Dette fald var på mellem 1,386% (Finland) og 1,953% (Frankrig). Selv om kursen pr. 1. januar 1999 lå under tærskelkursen, var væsentlighedsprocenten for hver af disse valutaer lavere end franchisen på 2,6%. Under hensyntagen til franchisen kunne der derfor ikke ydes nogen agromonetær udligning.

Bestemmelserne om væsentlige revalueringer i artikel 2 i forordning (EF) nr. 2800/98 har således ikke skullet anvendes. Det betyder også, at det ikke har været muligt at vurdere den nye form for finansiering af udligningsstøtten (EU-bidraget udgør 50% af de faktisk udbetalte beløb).

2. UDLIGNINGSSTØTTE SOM FØLGE AF FALD I KURSEN FOR "DIREKTE STØTTE"

Der består ret til udligningsstøtte, *hvis den kurs, der gælder på dagen for den udløsende begivenhed, er lavere end den, der gjaldt forinden* (artikel 3, stk.1, i forordning (EF) nr. 2800/98). Der ydes dog ingen agromonetær udligning, *hvis en lavere kurs end den nye kurs har været gældende inden for de seneste fireogtyve måneder forud for det tidspunkt, hvor den nye kurs har fået virkning* (artikel 5, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2799/98).

De former for direkte støtte, der berøres af de agromonetære bestemmelser, er dem, der er anført i **BILAG IV**. Datoerne for de udløsende begivenheder for disse former for støtte er:

- den 1. januar 1999 for oksekødspræmier og foranstaltninger af strukturel eller miljømæssig art,
- den 3. januar 1999 for fåre- og gedepremier,
- den 1. juli 1999 for støtte til markafgrøder, bælgplanter og humle,
- den 1. august 1999 for støtte til hør og hamp, og
- den 1. september 1999 for støtte til ris og tørrede druer.

De medlemsstater, for hvilke der er fastsat en agromonetær udligningsstøtte for foranstaltninger med udløsende begivenhed den 1. januar eller den 3. januar 1999, er: Belgien, Danmark, Finland, Frankrig, Irland, Italien, Luxembourg og Det Forenede Kongerige. Det procentuelle fald varierer fra 1,224% (BLØU) til 9,091% (Det Forenede Kongerige).

De medlemsstater, for hvilke der er fastsat en agromonetær udligningsstøtte for foranstaltninger med udløsende begivenhed den 1. juli 1999, er de ovenfor nævnte og Sverige. Tilføjelsen af Sverige på listen skyldes den styrkelse af den svenske krone, der har kunnet konstateres siden den 1. januar 1999. Det procentuelle fald varierer fra 1,224% (BLØU) til 16,180% (Det Forenede Kongerige).

De medlemsstater, for hvilke der er fastsat en agromonetær udligningsstøtte for foranstaltninger med udløsende begivenhed den 1. august eller den 1. september 1999, er de ovenfor nævnte og Spanien. Tilføjelsen af Spanien på den foregående liste skyldes, at

tærskelprisen for pesetaen er forskellig fra den, der gælder for de øvrige udløsende begivenheder. Det procentuelle fald varierer fra 1,172% (Spanien) til 14,930% (Det Forenede Kongerige).

Nærmere oplysninger om beregningen af de procentuelle fald er anført i **BILAG II**.

Udligningsstøtten til producenterne er blevet fastsat i overensstemmelse med punkt 4 i bilaget til forordning (EF) nr. 2799/98. Udligningsstøtten er således lig med de udgifter, der er konstateret i kalenderåret forud for datoen for den udløsende begivenhed, multipliceret med det ovennævnte procentuelle fald.

Konstateringen af disse udgifter har ikke givet anledning til støtte problemer. Det skal dog bemærkes, at der har måttet foretages en skønsmæssig fastsættelse for de foranstaltninger, der er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 950/97 af 20. maj 1997 om forbedring af landbrugsstrukturernes effektivitet⁹. For strukturforanstaltningerne under mål 1 og 6 omfatter medlemsstaternes udgifts anmeldelser nemlig alle udgifterne for det pågældende mål. Der foretages ingen opdeling på de forskellige foranstaltninger. Den del af udgifterne i de pågældende områder, der henhører under forordning (EF) nr. 950/97, er derfor blevet fastlagt ved et skøn. Nærmere oplysninger om beregningen af udgifterne i 1998 under forordning (EF) nr. 950/97 er anført i **BILAG V**.

Maksimumsbeløbene for den udligningsstøtte, der følger af kurserne den 1. og 3. januar 1999, den 1. juli 1999, den 1. august 1999 og den 1. september 1999 er henholdsvis fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 755/1999¹⁰, (EF) nr. 1639/1999¹¹, (EF) nr. 2200/1999¹² og (EF) nr. 2206/1999¹³. En oversigt over de forskellige maksimumsbeløb er anført i **BILAG VI**.

3. FORANSTALTNINGER TRUFFET AF MEDLEMSSTATERNE

Medlemsstaterne skal fremsende en anmodning om tilladelse til at yde overgangsstøtte inden udgangen af den tredje måned efter den væsentlige revaluering eller faldet i den "direkte støtte". Kommissionen vurderer disse anmodninger efter proceduren i traktatens artikel 88, stk. 3, og bestemmelserne i de agromonetære forordninger. Kommissionen har således en frist på to måneder til at tage stilling til de anmodninger om støtte, der indgives af medlemsstaterne (fristen kan eventuelt forlænges i tilfælde af ufuldstændige eller ukorrekte anmodninger).

Kommissionen skal tage stilling til disse anmodninger på grundlag af fire hovedkriterier, nemlig:

- det af medlemsstaten foreslåede beløb må ikke overstige det fastsatte maksimumsbeløb,
- udligningsstøtten skal ydes i form af supplerende udbetalinger til modtagerne af direkte støtte,

⁹ EFT L 142 af 2.6.1997, s. 1.

¹⁰ EFT L 98 af 13.4.1999, s. 8.

¹¹ EFT L 194 af 27.7.1999, s. 33.

¹² EFT L 268 af 16.10.1999, s. 8.

¹³ EFT L 269 af 19.10.1999, s. 3; berigtiget i EFT L 275 af 26.10.1999, s. 34.

- medlemsstaterne må ikke fastsætte betingelser vedrørende støttens anvendelse,
- fordelingen af støtte inden for en given sektor må ikke ændre konkurrencevilkårene i et omfang, der er i strid med den fælles interesse.

Kommissionen har modtaget og godkendt 22 planer for ydelser af agromonetær overgangsstøtte i løbet af 1999 (og i begyndelsen af 2000). Selv om kvaliteten og detaljeringsgraden har været meget forskellig, har alle de pågældende medlemsstater (Belgien, Danmark, Spanien, Finland, Frankrig, Irland, Italien, Luxembourg, Sverige og Det Forenede Kongerige) indgivet deres planer inden for de fastsatte frister.

Nogle medlemsstater har besluttet at indgive anmodninger for hver foranstaltningstype (f.eks. har Det Forenede Kongerige indgivet syv planer) og andre medlemsstater har indgivet en samlet plan for alle støtteformer (f.eks. Frankrig og Italien).

De fleste af de planer, der er blevet forelagt Kommissionen, har ikke givet anledning til særlige problemer ved EU-vurderingen. Betingelsen om, at medlemsstaterne skal yde støtten i form af supplerende udbetalinger til modtagerne af "direkte støtte" under den fælles landbrugspolitik giver nemlig ikke medlemsstaterne nogen særlig skønsmargen ved beslutningen om fordelingen af støtten. Ved gennemgangen af planerne har der dog vist sig to problemer af mere generel karakter: globaliseringen og behandlingen af struktur- og miljøstøtten.

Hvad globaliseringen angår, har en række medlemsstater anmodet Kommissionen om, at kontrollen med overholdelsen af de maksimumsbeløb, der ydes, ikke foretages for de enkelte foranstaltninger, men for en hel sektor. Det ville f.eks. indebære, at Kommissionen skulle kontrollere overholdelsen af lofterne for det samlede støttebeløb for hele oksekødssektoren i stedet for særskilt at kontrollere beløbene for ammekopræmien, ammekopræmien (mål 1), handyrspæmien, ekstensiveringspræmien og sæsonpræmien. I betragtning af, at præmierne er bestemt for forskellige typer producenter, der er etableret i forskellige områder, og for at sikre overholdelsen af princippet om, at den agromonetære støtte skal være neutral, hvad konkurrencevilkårene angår, har Kommissionen normalt afslået en sådan globalisering. Undtagelsesvis har Kommissionen accepteret en samlet vurdering af de tolv forskellige former for støtte, der kan ydes under ordningen for markafgrøder, bl.a. for at neutralisere virkningerne af forhøjelsen af satsen for obligatorisk jordudtagning fra 5% i 1998 til 10% i 1999.

Hvad angår strukturforanstaltningerne [udligningsgodtgørelser og støtte til etablering af unge landbrugere (forordning (EF) nr. 950/97)], førtidspensionering [(forordning (EØF) nr. 2079/92)¹⁴] og foranstaltningerne vedrørende miljøvenligt landbrug [(forordning (EØF) nr. 2078/92)¹⁵], var der vanskeligheder (i Kommissionen og i medlemsstaterne) med identificeringen af de foranstaltninger, for hvilke der kan ydes en agromonetær udligningsstøtte. Struktur- og miljøforanstaltningerne godkendes nemlig af Kommissionen på grundlag af programmer (undertiden for en region eller et lokalt område), som omfatter en lang række foranstaltninger, og hvor der ydes støtte på meget forskellige betingelser. På den anden side kan der kun ydes udligningsstøtte for foranstaltninger, for hvilke den fastsatte støtte når EF-loftet (artikel 10, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2808/98). Da struktur- og miljøstøtten i de fleste af de berørte medlemsstater er fastsat til niveauer, der ligger under

¹⁴ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 91.

¹⁵ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 85.

EF-loftet, har en væsentlig del af de afsatte midler på 96,29 mio. EUR (beregnet på grundlag af de samlede udgifter til foranstaltningen) ikke kunnet anvendes.

Tabellen i **BILAG VI** viser, at det disponible maksimumsbeløb til agromonetær overgangsstøtte til de pågældende medlemsstater var på 1 620,3 mio. EUR (inkl. første, anden og tredje rate). Af dette beløb var den maksimale EF-andel på 1 215,2 mio. EUR, og det tilsvarende maksimale nationale beløb var fastsat til 405,1 mio. EUR.

Tabellen i **BILAG VII** viser, at Kommissionen i de 22 godkendte planer har godkendt en samlet agromonetær overgangsstøtte på i alt 1 202,1 mio. EUR. Af dette samlede beløb svarer størstedelen (1 125,9 mio. EUR) til bidraget fra EUGFL. De resterende midler (76,2 mio. EUR) svarer til den nationale del af anden og tredje rate. Der skal i den forbindelse gøres opmærksom på, at kun Italien og Luxembourg ved forelæggelsen af planen tilkendegav, at de havde til hensigt at yde den valgfri nationale del af anden og tredje rate. Irland har også ved en ændring af de godkendte planer besluttet at yde den nationale del.

Forskellen mellem de maksimumsbeløb, der er tildelt af Kommissionen, og de faktisk ydede beløb skyldes hovedsageligt, at de fleste medlemsstater har besluttet ikke at anvende nationale midler. En underudnyttelse af de disponible midler til struktur- og miljøforanstaltningerne i landbruget har også i mindre grad bidraget til denne forskel. Sidstnævnte fænomen er en følge af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 2808/98 (artikel 10, stk. 2, andet afsnit), ifølge hvilke der ikke ydes udligning, hvis de faktisk ydede beløb til strukturforanstaltningerne er lavere end de lofter, der er fastsat i bestemmelserne herom.

Belgien

Kommissionen har godkendt to planer for Belgien: Den ene vedrørte støtte med udløsende begivenhed den 1. og den 3. januar 1999 (oksekødspræmier og fårepræmier) og den anden omfattede støtte med udløsende begivenhed den 1. juli og den 1. august 1999 (markafgrøder, humle, hør og hamp). Det samlede beløb, der over EF-budgettet er ydet til de belgiske programmer, er på 5,06 mio. EUR. Belgien har ikke forelagt nogen plan for struktur- og miljøforanstaltninger, da disse former for støtte ikke ydes med et beløb svarende til EF-loftet.

Danmark

Danmark har forelagt to planer svarende til et EF-beløb på i alt 41,15 mio. EUR : Den ene vedrørte støtte med udløsende begivenhed den 1. og den 3. januar 1999 (oksekødspræmier og fårepræmier, førtidspensionering, skovrejsning, miljøvenligt landbrug), og den anden vedrørte støtte med udløsende begivenhed den 1. juli 1999 (markafgrøder).

Spanien

For Spanien er det kun støtte med udløsende begivenhed den 1. august 1999 (hør og hamp) og den 1. september 1999 (intervention for tørrede druer og hektarstøtte for ris), der kan ydes udligningsstøtte for. Den spanske plan omfattede en udligningsstøtte for disse fire foranstaltninger svarende til et EF-beløb på i alt 1,04 mio. EUR.

Finland

Kommissionen har modtaget tre planer fra de finske myndigheder: Den ene vedrørte støtte med udløsende begivenhed den 1. og den 3. januar 1999 (der kan kun ydes udligningsstøtte for oksekødspræmierne og fårepræmierne), en anden vedrørte støtte med udløsende begivenhed den 1. juli 1999 (markafgrøder) og den tredje plan vedrørte støtte med udløsende

begivenhed den 1. august 1999 (hør). Det samlede beløb, der er godkendt af Fællesskabet, er på 5,55 mio. EUR. Finland har ikke forelagt nogen plan for struktur- og miljøforanstaltningerne, da disse former for støtte ikke ydes med et beløb svarende til EF-loftet.

Frankrig

Frankrig har forelagt en samlet plan for alle sektorer, hvor det samlede EF-bidrag er på 182,65 mio. EUR. Denne plan omfatter alle former for støtte under den fælles landbrugspolitik med udløsende begivenhed den 1. og den 3. januar 1999 (husdyrpræmier, miljøvenligt landbrug, førtidspensionering, unge landbrugere, rydning af vinarealer og nødder), den 1. juli 1999 (markafgrøder og humle), den 1. august 1999 (hør og hamp) og den 1. september 1999 (ris).

Irland

Irland har forelagt en plan for støtte med udløsende begivenhed den 1. og den 3. januar 1999. Af administrative grunde er denne plan blevet opdelt i to: Den ene vedrører godkendelsen af støtte i forbindelse med præmier for kvæg og får og den anden vedrører godkendelsen af foranstaltninger i forbindelse med førtidspensionering og miljøvenligt landbrug (der kan ikke ydes udligningsstøtte for de irske foranstaltninger vedrørende skovrejsning). Senere har Irland forelagt en plan for støtteordningerne med udløsende begivenhed den 1. juli 1999 (markafgrøder). Den samlede tildelte EF-støtte til Irland er på 75,92 mio. EUR. Efterfølgende har Irland besluttet at yde det nationale bidrag for anden og tredje rate, hvilket bringer den samlede støtte op på 101,2 mio. EUR.

Italien

Italien har forelagt en plan, der stort set svarer til den franske, bortset fra at den ikke omfatter støtte til struktur- og miljøforanstaltninger (undtagen præmier til etablering af unge landbrugere), som der ikke kan ydes udligningsstøtte for i Italien. Det samlede beløb for den italienske plan er 203,18 mio. EUR, hvoraf 152,39 mio. EUR afholdes over EF-budgettet og 50,8 mio. EUR udgør den nationale del.

Luxembourg

Luxembourg har forelagt en samlet plan for alle støtteordninger. Der forudses udligningsbeløb for oksekødssektoren, fårekødssektoren og markafgrøder. For struktur- og miljøforanstaltningerne kan der kun ydes udligningsstøtte for rydning af vinarealer. Planens samlede beløb er på 368 800 EUR (276 600 EUR som EF-bidrag og 92 200 EUR som nationalt bidrag).

Sverige

Sverige har forelagt en enkelt plan for støtte med udløsende begivenhed den 1. juli 1999 (markafgrøder), idet dette er den eneste form for foranstaltninger, der er berettigede til en agromonetær overgangsstøtte. Det beløb, der skal afholdes over EF-budgettet, er på 63,72 mio. EUR.

Det Forenede Kongerige

I modsætning til de fleste andre medlemsstater har Det Forenede Kongerige besluttet at forelægge en plan for hver foranstaltningstype. Kommissionen har således modtaget syv

anmodninger om agromonetær støtte fra Det Forenede Kongerige. Det samlede bidrag fra EUGFL er på 598,11 mio. EUR, og der er ikke planlagt nogen national andel.

Hvad angår støtteordningerne med udløsende begivenhed den 1. og den 3. januar 1999, har Det Forenede Kongerige forelagt en plan for fårekødssektoren og en plan for alle foranstaltningerne i oksekødssektoren. For struktur- og miljøforanstaltningerne kan der kun ydes udligningsstøtte for skovrejsning og miljøvenligt landbrug. Det Forenede Kongerige har forelagt en plan, der omfatter størstedelen af disse foranstaltninger, samt en tillægsplan vedrørende en del af skovrejsningsforanstaltningerne.

Det Forenede Kongerige har desuden særskilt fremsendt tre dossierer, hvoraf to vedrører agromonetær udligningsstøtte for støtteordninger med udløsende begivenhed den 1. juli 1999 (markafgrøder og humle), og den sidste vedrører støtte med udløsende begivenhed den 1. august 1999 (hør og hamp).

4. INDKOMSTER

4.1. Baggrund

De seneste statistikker over landbrugsindkomsterne vedrører 1999. Det er meget vanskeligt at foretage en detaljeret opgørelse over den agromonetære ordnings virkninger for indkomsterne i 1999, da disse bl.a. afhænger af omregningskursernes faktiske indvirkning på markedspriserne, af de udløsende begivenheder og af betalingsfristerne for køb, salg og støtte til landbrugerne. Nogle af de i 1999 konstaterede virkninger skyldes således bevægelser i landbrugsomregningskurserne i 1998, ligesom visse ændringer i omregningskurserne i 1999 vil få virkninger i 2000 eller endog senere.

Siden den agromonetære ordning indførtes i slutningen af 60'erne, har den været nært forbundet med landbrugernes indkomster. I tidens løb har Rådet selv indført kriterier til vurdering af de agromonetære bevægelser indflydelse på landbrugsindkomsterne.

Rådet indførte således i 1992 begrebet et mærkbart fald i landbrugsomregningskursen for markedsforanstaltningerne¹⁶, som indebærer, at en revaluering skal overstige en vis tærskel, inden der bliver mulighed for at yde udligningsstøtte. Dette begreb blev ved Rådets forordning (EF) nr. 724/97¹⁷ om foranstaltninger og udligning i forbindelse med væsentlige revalueringer, der påvirker landbrugsindkomsterne, suppleret med en "seks måneders observationsperiode", som indebærer, at en eventuel agromonetær støtte nedsættes eller annulleres afhængigt af udviklingen i landbrugsomregningskursen i de seks måneder, der følger efter den væsentlige revaluering.

Ved Rådets forordning (EF) nr. 942/98¹⁸ om ændring af ovennævnte forordning indførtes kriteriet med en franchise på 2,6%, hvorefter udligningsstøtten for en væsentlig revaluering er begrænset til den procentdel af revalueringen, der overstiger 2,6%. Ved samme forordning indførte Rådet kriteriet vedrørende markedssituationen, hvorefter en given rate af den agromonetære udligningsstøtte kan annulleres eller nedsættes på grundlag af udviklingen i de konstaterede markedspriser.

¹⁶ Forordning (EØF) nr. 3813/92 (EFT L 387 af 31.12.1992, s. 1).

¹⁷ EFT L 108 af 25.4.1997, p. 9.

¹⁸ EFT L 132 af 6.5.1998, s. 1.

Hvad angår den agromonetære udligningsstøtte for fald i den "direkte støtte" som følge af udviklingen i landbrugsomregningskursen, indførte Rådet i 1995 "24-månedersreglen"¹⁹, hvorefter der ikke kan anmodes om agromonetær udligningsstøtte, hvis der i de seneste 24 måneder, inden den nye omregningskurs bliver gældende, for den pågældende støtte har været anvendt en landbrugsomregningskurs, der var lavere end den nye kurs.

I den agromonetære ordning for euroen og overgangsforanstaltningerne for euroens indførelse i den fælles landbrugspolitik opretholdes disse vurderingskriterier. Kommissionen må derfor tage behørigt hensyn hertil ved vurderingen af de virkninger, som euroens indførelse har haft for landbrugernes indkomster.

4.2. Arbejdshypoteser

Ligesom det var tilfældet i forbindelse med Kommissionens beretning til Rådet og Europa-Parlamentet om den agromonetære ordning for det indre marked²⁰, har der måttet anvendes visse skøn og forudsætninger for at kunne vurdere størrelsesordenen af de virkninger, som euroens indførelse pr. 1. januar 1999 har haft på indkomsterne over en 12-månedersperiode:

- Indkomsterne i 1999 fra afsætningen af produkter eller i forbindelse med sådan afsætning antages at svare til produkternes værdi ifølge producentpriserne for 1999 (kilde: EUROSTAT).
- Indkomsterne for frugt og grønsager, kartofler til stivelsesfremstilling, vin, olivenolie, tobak, forarbejdede citrusfrugter og frø er baseret på de mængder, for hvilke der er fastsat en minimumspris eller støtte pr. ton produkter, der afsættes på markedet.
- Den "direkte støtte" til producenterne er lig med de beløb, der er ydet for 1999. De agromonetære udligningsbeløb svarer til maksimumsbeløbet for den første rate, således som dette er offentliggjort i de forskellige forordninger, dog bortset fra den agromonetære udligning for strukturforanstaltningerne, hvor de i de nationale planer fastsatte udligningsbeløb er lagt til grund. Desuden er der taget hensyn til den agromonetære udligning som følge af den væsentlige revaluering af det britiske pund i 1999.
- De anvendte råvarer, der antages at være påvirket, er sat til halvdelen af foderværdien i de medlemsstater, hvor kursen i 1999 anses for at have haft indflydelse på kornpriserne (B, L, D, EL, P, FIN, NL, IRL, A, E, S og UK).
- De omregningskurser, der er lagt til grund for de forskellige medregnede indkomstelementer, er for de deltagende medlemsstater de faste kurser, og for de medlemsstater, der ikke deltager i den fælles valuta, det vægtede gennemsnit af vekselkurserne i 1999 for markedsforanstaltningerne og den gældende kurs på datoen for den udløsende begivenhed for "direkte støtte".

På grundlag af denne fiktive model, som sammenfatter alle virkningerne af 1999-kurserne for en periode på 12 måneder, er de årlige virkninger af den agromonetære ordning i 1999 blevet målt, idet de enkelte elementer er blevet multipliceret med afvigelsen mellem de i 1999 gældende kurser og de konstaterede tærskelkurser ved udgangen af 1998. Der er således

¹⁹ Forordning (EF) nr. 150/95 (EFT L 22 af 31.1.1995, s. 1).

²⁰ KOM(1998) 20 endelig af 22.1.1998.

foretaget en sammenligning med tærskelkursen for at sikre overensstemmelse med tankegangen bag den agromonetære ordning, som også ligger til grund for den agromonetære ordning for euroen.

Det er grunden til, at der ved beregningen af virkningerne af euroens indførelse heller ikke tages hensyn til de sektorer, for hvilke det er konstateret, at kriterierne i artikel 4, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2799/98 er opfyldt, dvs. markedssituationen (en udvikling i markedspriserne i en medlemsstat, der har haft en væsentlig revaluering, som er lig med eller gunstigere end den gennemsnitlige udvikling i markedspriserne i de medlemsstater, der ikke har haft en væsentlig revaluering). Der tages heller ikke hensyn til de sektorer, for hvilke det er konstateret, at der ikke er nogen forbindelse mellem på den ene side udviklingen i markedspriserne og på den anden udviklingen i interventionsprisen og dermed udviklingen i omregningskursen. Inden for mælkesektoren er der taget hensyn til de mest repræsentative priser, dvs. mælkeprisen eller priserne for interventionsprodukter.

Uanset disse teoretiske aspekter giver modellen mulighed for at konstatere euroens indvirkning på indkomsterne og for at fastslå, hvordan virkningerne fordeler sig på de enkelte medlemsstater. Nærmere oplysninger om beregningerne er anført i **BILAG VIII**.

4.3. Generelle konstateringer

Den agromonetære virkning viser sig at være en forøgelse af bruttoværditilvæksten (BVT) på 311,7 mio. EUR eller 0,207%. Denne positive virkning kan konstateres for næsten alle medlemsstater, dog undtagen tre (Italien, Finland og Frankrig), hvor der er konstateret en nedgang i BVT, som imidlertid er meget beskednen. I betragtning af begrænsningerne ved den anvendte model og usikkerheden ved de forskellige anvendte oplysninger må det antages, at euroens indførelse i 1999 ikke har haft væsentlige negative virkninger for landbrugernes indkomster i EU. Denne antagelse styrkes og bekræftes af de seneste oplysninger fra EUROSTAT, hvorefter landbrugsindkomsterne i Fællesskabet skulle være steget med 0,7% i 1999.

4.4. Nærmere oplysninger om de konstaterede forhold

Under hensyntagen til de forskellige forudsætninger, der som ovenfor nævnt er lagt til grund, kan der fremsættes følgende bemærkninger vedrørende de enkelte medlemsstater:

Belgien

Det ikke-mærkbare fald i omregningskursen har i forbindelse med en udligningsstøtte for "direkte støtte" ikke medført en nedgang i BVT. Der har derimod kunne konstateres en svag forøgelse af BVT på 1,8 mio. EUR, hvilket dog kun svarer til 0,064% af BVT.

Danmark

Det ikke-mærkbare fald i vekselkursen har i forbindelse med en udligningsstøtte for "direkte støtte" ikke medført en nedgang i BVT. Der kunne derimod konstateres en svag forøgelse på 0,7 mio. EUR, som dog kun svarer til 0,021% af BVT. På grund af den konstaterede markedssituation i 1999 er sektorerne for korn, oksekød og mejeriprodukter ikke medtaget i beregningerne.

Tyskland

Det ikke-mærkbare fald i omregningskursen har i forbindelse med en svag stigning i kursen for "direkte støtte" ført til en beskedent forøgelse af BVT (22,5 mio. EUR), som dog kun repræsenterer 0,127% af denne værdi.

Grækenland

Til trods for et ikke-mærkbart fald i vekselkursen og et fald i omregningskursen for "direkte støtte" kunne der konstateres en betydelig forøgelse af BVT på 169,8 mio. EUR, hvilket svarer til 1,981% af BVT.

Frankrig

Et mærkbart fald i omregningskursen uden udligning har i forbindelse med en udligning for "direkte støtte" ført til en nedgang i BVT på 7,8 mio. EUR, hvilket svarer til 0,025% af BVT. Sektorerne for oksekød, korn og mejeriprodukter er ikke medtaget i beregningerne.

Spanien

Til trods for et ikke-mærkbart fald i omregningskursen, en mindre nedgang for størstedelen af den "direkte støtte" og en udligning for visse former for "direkte støtte" kunne der konstateres en beskedent forøgelse af BVT på 19,3 mio. EUR, hvilket svarer til 0,085% af BVT.

Irland

Et ikke-mærkbart fald i omregningskursen har i forbindelse med en udligning for den direkte støtte ført til en betydelig forøgelse af BVT på 105,8 mio. EUR, hvilket svarer til 3,506% af denne værdi.

Italien

Det mærkbare fald uden udligning, der indtrådte den 1. januar 1999, har i forbindelse med en udligning for den "direkte støtte" kun ført til en meget beskedent nedgang i BVT (-14,4 mio. EUR), hvilket svarer til 0,048% af BVT. Som følge af markedssituationen kunne sektorerne for oksekød, mejeriprodukter, korn og olivenolie udelades af beregningerne.

Luxembourg

Det ikke-mærkbare fald i omregningskursen har i forbindelse med en udligning for "direkte støtte" ført til en forøgelse af BVT på 0,2 mio. EUR, dvs. 0,11% af BVT.

Nederlandene

En ikke-væsentlig revaluering har i forbindelse med en værdiforøgelse i national valuta af den "direkte støtte" ført til en svag forøgelse af BVT på 12,8 mio. EUR, hvilket svarer til 0,15% af BVT.

Østrig

En ikke-væsentlig revaluering har i forbindelse med en værdiforøgelse i national valuta af den "direkte støtte" ført til en beskedent forøgelse af BVT på 2,3 mio. EUR, hvilket svarer til 0,071% af BVT.

Portugal

Til trods for et ikke-mærkbart fald i omregningskursen og en beskedent nedgang i den "direkte støtte" kunne der konstateres en mindre stigning i BVT på 5,4 mio. EUR, hvilket svarer til 0,152% af BVT.

Finland

Den mærkbare fald i den finske mark uden udligning har i forbindelse med en udligning for den "direkte støtte" ført til en beskedent nedgang i BVT (2,9 mio. EUR) på 0,129%. Ved beregningerne er der ikke taget hensyn til indkomsterne i smørsektoren.

Sverige

Den i 1999 konstaterede opskrivning af den svenske krone og udligningen for "direkte støtte" for markafgrøder har ført til en forøgelse af BVT på 8,3 mio. EUR eller 0,452%. Ved beregningerne er der taget hensyn til markedssituationen, navnlig for mejeriprodukter og oksekød.

Det Forenede Kongerige

Den i 1999 konstaterede mærkbare revaluering af det britiske pund med udligning og udligningsbeløbene for "direkte støtte" har ført til en beskedent nedgang i BVT (10,9 mio. EUR), idet der er taget hensyn til markedssituationen for oksekød og skummetmælkspulver. Når den første rate af den agromonetære udligning i forbindelse med denne mærkbare revaluering i 1999 (55,21 mio. EUR) medregnes, er der i stedet for en nedgang tale om en forøgelse af BVT på 43,3 mio. EUR eller 0,382%.

5. BUDGETASPEKTER

Euroens indførelse vil medføre betydelige ændringer for EU's budget. Disse ændringer skyldes to elementer: Den agromonetære udligningsstøtte og dobbeltkursvirkningen.

5.1. Agromonetær udligningsstøtte

Som det fremgår af **BILAG VI**, beløber de samlede udgifter til de agromonetære udligningsbeløb, der er fastsat i forbindelse med euroens indførelse i 1999, sig til 810,158 mio. EUR for første rate. Hvis der ses bort fra eventuelle fremtidige tilpasninger af maksimumsbeløbene for anden og tredje rate for Danmark, Sverige og Det Forenede Kongerige, vil udgifterne for EF-budgettet beløbe sig til 405,09 mio. EUR, nemlig 270,06 mio. EUR for anden rate og 135,03 mio. EUR for tredje rate.

Ovennævnte beløb skulle forsvinde på EF-budgettet, selv om der dog må tages forbehold for eventuelle nye agromonetære udligninger som følge af ændringer i vekselkurserne for de medlemsstater, der ikke deltager i den fælles valuta.

5.2. Dobbeltkursen

Det andet element vedrører dobbeltkursen. Det forhold, at dobbeltkursvirkningen for de valutaer, der deltager i den fælles valuta, bortfalder for alle de foranstaltninger, hvor den udløsende begivenhed ligger senere end den 31. december 1998, fører automatisk til en nedgang i udgifterne i forbindelse med denne dobbeltkurs. Som det fremgår af **BILAG IX**, anslås det, at budgetudgifterne falder fra 780 mio. ECU i 1998 til 630 mio. EUR i 1999 og

225 mio. EUR i 2000. For regnskabsåret 2001 anslås udgifterne i forbindelse med dobbeltkursen til 77 mio. EUR.

Indførelsen af euroen vil således medføre betydelige budgetbesparelser. De resterende udgifter vil afhænge af udviklingen i vekselkurserne for de valutaer, der ikke deltager i den fælles valuta.

6. ANDRE ASPEKTER

6.1. Udløsende begivenheder

6.1.1. Generelle aspekter

Indførelsen af euroen den 1. januar 1999 har for landbrugerne, de erhvervsdrivende og forvaltningerne på nationalt plan og på EU-plan medført en stor forenkling og en væsentlig ændring med hensyn til den omregningskurs, der skal anvendes for en given transaktion eller foranstaltning, også for de medlemsstater, der ikke deltager i euroen.

For de deltagende medlemsstater er der utvivlsomt tale om en stor forenkling, da de ikke længere har problemet med, hvilken omregningskurs der skal anvendes i forbindelse med en given foranstaltning. Når bortses fra foranstaltninger med en udløsende begivenhed forud for den 1. januar 1999, er det nu i alle tilfælde den uigenkaldeligt fastlåste omregningskurs mellem euroen og disse medlemsstaters valuta, der skal anvendes.

For de ikke-deltagende medlemsstater er der tale om en væsentlig ændring, da de ikke længere kan basere sig på landbrugsomregningskursens "stabilitet". De skal anvende den vekselkurs, der gælder på datoen for den udløsende begivenhed; den er lig med den seneste vekselkurs, der er fastsat af Den Europæiske Centralbank (ECB) (*artikel 1 i forordning (EF) nr. 2808/98*).

De erhvervsdrivende og de nationale forvaltninger i de ikke-deltagende medlemsstater har imidlertid meget hurtigt vænnet sig til denne nye fremgangsmåde, bl.a. takket være de til rådighed værende elektroniske kommunikationsmidler.

Ud fra et økonomisk synspunkt kan det siges, at denne daglige ændring af vekselkursen er en forbedring i forhold til den tidligere ordning, da den kunstige afvigelse mellem landbrugsomregningskursen og vekselkursen er forsvundet.

Det skal også bemærkes, at anvendelsen af en enkelt kurs [bestemmelse om toldkursen i artikel 18, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2913/92²¹, ændret ved forordning (EF) nr. 82/97] i forbindelse med beløb vedrørende import og importafgifter, som er fastsat i euro i en retsakt vedrørende den fælles landbrugspolitik, er en kolossal forenkling, som helt har fjernet den forvirring og de fejl, der tidligere kunne konstateres vedrørende størrelsen af den kurs, der skulle anvendes ved sådanne transaktioner.

Repræsentanter for nogle af de ikke-deltagende medlemsstater var dog inden euroens indførelse noget betænkelige ved de eventuelle negative følger, som store udsving i vekselkursen for deres valuta kunne få for landbrugsindkomsterne.

²¹ EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1.

Det var grunden til, at Kommissionen i forbindelse med Rådets beslutning af 15. december 1998 erklærede sig rede til i de berørte forvaltningskomitéer at foretage en fornyet vurdering af visse udløsende begivenheder, navnlig dem der gælder for foranstaltninger som omhandlet i artikel 5 i forordningen om indførelsen af den agromonetære ordning for euroen, og for hvilke overgangen til den nye agromonetære ordning kunne nødvendiggøre en ny fastlæggelse.

Kommissionen har efterkommet dette tilsagn om en nyvurdering af definitionen af visse udløsende begivenheder. For at undgå, at en ny definition fører til en forudfastsættelse af vekselkursen, har den dog været forbeholden over for de forskellige anmodninger, der er blevet indgivet. En sådan mulighed for at forudfastsætte vekselkursen (landbrugsomregningskursen under den tidligere ordning) blev udelukket af Rådet i forbindelse med beslutningen om den agromonetære ordning for euroen. På baggrund af denne begrænsning kan Kommissionen således ikke indføre en ny definition af den udløsende begivenhed, som vil indebære en forudfastsættelse af vekselkursen.

Der er dog alligevel foretaget visse ændringer af definitionerne af den udløsende begivenhed. Den eneste ændring, der har været nødvendig som følge af euroens indførelse, er ændringen vedrørende veterinærgebyrerne (disse i euro fastsatte gebyrer skal i de deltagende medlemsstater omregnes til national valuta ved hjælp af den uigenkaldeligt fastlåste kurs)²². De øvrige indførte ændringer skyldes:

- en ændring af grundforordningen (bananer og ferskner),
- en større overensstemmelse mellem de forskellige udløsende begivenheder (frugt og grønsager), og
- et ændret tidspunkt for opnåelsen af det økonomiske mål (konditorsmør).

6.1.2. *Ændring af den udløsende begivenhed for "direkte støtte"*

I forbindelse med ovennævnte tilsagn vedtog Kommissionen også den 29. juni 1999 forordning (EF) nr. 1410/1999 om ændring af forordning (EF) nr. 2808/98 om gennemførelsesbestemmelser for den agromonetære ordning for euroen i landbrugssektoren og om ændring af definitionen af visse udløsende begivenheder i forordning (EØF) nr. 3889/87, (EØF) nr. 3886/92, (EØF) nr. 1793/93, (EØF) nr. 2700/93 og (EF) nr. 293/98²³.

Konkret betyder dette, at vekselkursen for "direkte støtte" er blevet ændret. Oprindeligt var det fastsat, at den kurs, der skulle anvendes, for "sektoriel" støtte var den der gælder den første dag i produktionsåret, og for "strukturforanstaltninger" var den der gælder den 1. januar. Ovennævnte forordning indebærer, at den kurs, der skal anvendes, er gennemsnittet, beregnet *pro rata temporis*, af de vekselkurser, der gælder i måneden forud for datoen for den udløsende begivenhed.

Begrundelsen for denne ændring er anført i nævnte forordnings tredje betragtning:

²² Kommissionens forordning (EF) nr. 807/1999 af 16. april 1999 om overgangsforanstaltninger, som følge af indførelsen af euroen, for finansieringen af undersøgelser og kontrol efter direktiv 85/73/EØF; EFT L 102 af 17.4.1999, s. 68.

²³ EFT L 164 af 30.6.1999, s. 53.

"Vekselkursen på datoen for den udløsende begivenhed for støtte, præmier og beløb som omhandlet i artikel 5 i forordning (EF) nr. 2799/98 er defineret som kursen for en enkelt dag; det er hensigtsmæssigt at ændre den kurs, der gælder på datoen for den udløsende begivenhed, på en sådan måde, at støtten, præmierne og beløbene omregnet til national valuta i princippet ikke undergår en brat ændring som følge af vekselkursen for en enkelt dag; med henblik herpå er anvendelsen af et gennemsnit, beregnet pro rata temporis, af de vekselkurser, der gælder i måneden forud for datoen for den udløsende begivenhed, en passende løsning."

Forordningen er blevet anvendt for "direkte støtte" med udløsende begivenhed fra den 1. juli 1999. I betragtning af de betænkeligheder, der blev givet udtryk for inden euroens indførelse, og det generelle ønske om en forenkling må der imidlertid sættes spørgsmålstegn ved, om denne forordning er hensigtsmæssig.

På tidspunktet for denne rapport forelæggelse for Rådet har Kommissionen allerede vedtaget otte forordninger om fastsættelse af omregningskursen for bestemte former for direkte støtte. Desuden fremgår det af den detaljerede analyse i **BILAG X** til nærværende rapport, at producenternes nettoindkomster ikke ville være blevet påvirket, hvis den oprindelige kurs var blevet anvendt, dvs. den kurs, der gælder den første dag i produktionsåret (sektoriel støtte) eller ved årets begyndelse (strukturstøtte). Den samlede forskel i indtægterne i forbindelse med den "direkte støtte" for de fire berørte medlemsstater beløber sig til 11,5 mio. EUR eller 0,24% af de samlede indtægter. Hvis den agromonetære udligning tages med i beregningen, reduceres forskellen mellem de to kurser til 2,84 mio. EUR eller 0,06% af de samlede indtægter. Der skal desuden mindes om, at følgerne af en midlertidigt meget høj eller meget lav kurs neutraliseres af den agromonetære udligning og eventuelt af en lav eller høj kurs det følgende år.

6.2. Kriterierne i artikel 4, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2799/98

Artikel 4 i forordning (EF) nr. 2799/98 omhandler de væsentlige revalueringer og bl.a. den måde, hvorpå maksimumsbeløbet for en af de tre rater af den agromonetære støtte beregnes eller tilpasses under hensyntagen til markedssituationen.

Markedssituationen er beskrevet i stk. 6, andet afsnit, i nævnte artikel:

"Beløbet for en eller flere rater kan nedsættes i en eller flere sektorer, hvis det konstateres:

a) at den gennemsnitlige markedspris for den pågældende medlemsstat i løbet af det år, for hvilket der er konstateret en væsentlig revaluering, eller mellem begyndelsen af den foregående rate og begyndelsen af måneden forud for den første måned i den pågældende rate er større end eller lig med gennemsnittet af markedspriserne i de medlemsstater, hvor der ikke fandt en væsentlig revaluering sted i samme periode. Markedspriserne sammenlignes på grundlag af et indeks 100 for prisen i national valuta eller i euro,

eller

b) at situationen på datoen for en væsentlig revaluering i forhold til de udløsende begivenheder i den pågældende sektor ikke gør det muligt at konkludere, at nævnte revaluering har haft virkning for hele den pågældende periode.

Ved anvendelse af litra b) beregnes den nedsættelse på mindst en tredjedel, der er omhandlet i artikel 4, stk. 5, på grundlag af det beløb, der ville være blevet udbetalt for den første rate, hvis litra b) ikke var blevet anvendt."

I sidste afsnit i nævnte artikel er der fastsat følgende: *"Disse kriterier kan på grundlag af opnåede erfaringer ændres efter proceduren i artikel 9."*

Bestemmelserne om hensyntagen til markedssituationen har ikke skulle anvendes i forbindelse med euroens indførelse, da der ikke var tale om væsentlige revalueringer, som nødvendiggjorde fastsættelsen af et maksimumsbeløb for den første rate af udligningsstøtten.

De i praksis opnåede erfaringer er således begrænsede til den væsentlige revaluering af det britiske pund, som fandt sted i 1999. I forordning (EF) nr. 802/2000²⁴ om maksimumsbeløbet for udligningsstøtten for revalueringen af det britiske pund har Kommissionen faktisk taget hensyn til markedssituationen, dvs. ovennævnte litra a). Det gjorde det muligt at annullere den agromonetære udligning for sektorerne for sukker og oksekød, hvor indekset for den gennemsnitlige markedspris lå højere end indekset for de gennemsnitlige markedspriser i de medlemsstater, hvis valutaer ikke havde undergået en væsentlig revaluering i 1999.

Det var ikke nødvendigt at anvende bestemmelserne i ovenstående litra b), da den eneste sektor, for hvilken bestemmelsen var relevant, dvs. sukkersektoren, var undtaget på grundlag af ovenstående litra a).

Anvendelsen af litra a) har ikke hidtil givet anledning til større problemer. Kommissionen ser derfor ingen grund til i øjeblikket at foreslå ændringer af disse kriterier.

6.3. Verserende sager ved Domstolen

6.3.1. Sag C – 100/99

Den italienske regering anlagde den 19. marts 1999 en sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber med krav om, at Domstolen erklærer de anfægtede forordninger (den agromonetære ordning) og specielt de kritiserede bestemmelser for ugyldige og dømmer Rådet og Kommissionen til at betale sagsomkostningerne. Italien anfægter flere elementer i de agromonetære bestemmelser: franchisen på 2,6%, anvendelsesområdet for de agromonetære udligningsbeløb og forskelsbehandlingen af de deltagende og de ikke-deltagende valutaer.

6.3.2. Sag – 403/99

Kort derefter anlagde den italienske regering endnu en sag med påstand om, at Domstolen annullerer forordning (EF) nr. 1639/1999 om fastsættelse af maksimumsbeløbet for den udligningsstøtte, der ydes som følge af kurserne for euroens omregning til nationale valutaenheder og de vekselkurser, der var gældende pr. 1. juli 1999²⁵. Italien anfægter bl.a. den måde, hvorpå artikel 6 i forordning (EF) nr. 2813/1998²⁶ er blevet anvendt (tilpasning af maksimumsbeløbet med en koefficient for "direkte støtte" med en fastfrosset landbrugsomregningskurs).

²⁴ EFT L 96 af 18.4.2000, s. 36.

²⁵ EFT L 194 af 27.7.1999, s. 33.

²⁶ EFT L 349 af 24.12.1998, s. 48.

Retsmødet i sag C – 100/99 blev afholdt den 18. januar 2001.

6.4. Den græske drakme

Ved forordning (EF) nr. 1478/2000 af 19. juni 2000 om ændring af forordning (EF) nr. 2866/98 om omregningskursen mellem euroen og valutaerne i de medlemsstater, der indfører euroen²⁷, reducerede Rådet antallet af ikke-deltagende medlemsstater som omhandlet i artikel 1, litra c), i forordning (EF) nr. 2799/98 til tre medlemsstater: Danmark, Det Forenede Kongerige og Sverige. Fra den 1. januar 2001 bliver Grækenland deltagende medlemsstat som omhandlet i litra b) i nævnte artikel. Kursen er fastsat til: 1 euro = 340,750 græske drakmer.

Denne ændring gør det ikke nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser, idet forordning (EF) nr. 2799/98 i givet fald finder anvendelse. Fra den 1. januar 2001 kan der i forbindelse med de foranstaltninger og transaktioner, for hvilke den udløsende begivenhed ligger efter den 31. december 2000, ikke anvendes nogen anden kurs end den fastlåste.

7. KONKLUSIONER

Med forbehold af Domstolens afgørelser i de to sager, der er anlagt af Italien, kan det således på grundlag af den foretagne analyse konkluderes, at overgangen til euroen i den fælles landbrugspolitik er forløbet harmonisk og ikke har givet anledning til større problemer, som kræver hurtig indgriben fra myndighedernes side. Tværtimod har indførelsen af euroen i den fælles landbrugspolitik medført en forenkling, som for det første skyldes selve euroens eksistens og for det andet den måde, på hvilken euroen er blevet indført i den fælles landbrugspolitik. Desuden er EU-landbrugernes indkomster ikke blevet berørt af denne radikale ændring i retning af et endnu mere integreret EU.

²⁷ EFT L 167 du 7.7.2000, s. 1.